

Jiří Žáček

MALOVANÝ SVĚT

Básničky pro děti

*Ilustrovala
Veronika Balcarová*

© GradaPublishing, a. s.

Text © Jiří Žáček

Ilustrace © Veronika Balcarová

Jiří Žáček

**MALOVANÝ
SVĚT**

Básničky pro děti

*Ilustrovala
Veronika Balcarová*

Abeceda

Abeceda, to nic není –
kdo by se jí, kluci, bál?
Já vás vezmu do učení:
Á, bé, cé, dé, a tak dál.

Z písmenek se složí slova,
z vět se složí celý svět.
Ten, kdo umí abecedu,
bude všemu rozumět.

Malovaný svět

Liják vymaloval všechny barvy duhy.
Na hladině řeky kámen krouží kruhy.
Slunce kreslí stíny všude na zemi.
Kouř a dým zas črtá šmouhy sazemi.
Letadlo nám počmáralo nebe.
Mráz nám kreslí na okno, když zebe.
Čokoláda, káva, zmrzlina a džus
vymalují krásné skvrny na ubrus.
V zasněženém lese vidíš stopy zvěře.
Hádej, kdo nám křídou pomaloval dveře!
Kdo má talent k malování, maluje.
Žalobníček na něj za to žaluje.

Kdybys byla ptáček

Měla bys křídla, můj ty smutku,
a k obědu bys jedla žížaly.
A měli bychom hnízdo nebo budku
a pořád bychom zpívali.

Zeptákové

Řekni, kudy teče řeka řečí?

Smyčka, to je sestra od smyčce?

Tykadla jsou na tykání? A meč mečí?

Ledňáček bydlí v ledničce?

Rosomák jí mák a pije rosu?

Chodí v Bosně každý bos?

Mají kosi hnízdo na kokosu?

Čím smrká smrk, když nemá nos?

Kdybychom žili ve vodě

Namísto lidí bychom byli ryby.

Namísto psa bys měla ropuchu.

A věčně by ses ptala, co by bylo, kdyby –
kdybychom žili na suchu.

Jak se chodí do světa

Levá, pravá, levá, pravá,
tak se chodí do světa.

Kdo to splete,
můj ty světe,
ten je velký popleta.

Levá, pravá, levá, pravá,
po schodech a ze vrátek.

Kdo to splete,
můj ty světe,
ať se vrátí nazpátek!

Každý mluví tak, jak umí

Každý mluví tak, jak mluví,
když se pustí do řeči –
žluva mluví řečí žluví,
prase řečí prasečí.

Každý mluví, jak ho těší,
jak se komu uráčí –
blecha mluví řečí bleší,
tučňák řečí tučňáčí.

Každý mluví tak, jak musí,
jak mu jazyk dovolí –
husa mluví řečí husí,
buvol řečí buvolí.

Každý mluví tak, jak umí,
jak se učil odmala –
hlavně když se dorozumí
člověk, pes i žížala!

Kaluže

Louže, bláto, kaluže,
ty jsou tady pro muže.
Ať je velký nebo malý,
muž se vyhnout nemůže.

Kdyby se muž louží bál,
to by se mu každý smál –
směle vkročí do kaluže
a pak hrdě kráčí dál!

Vrabčí hnízdo

Není to švanda, když se chlapci,
který se nikdy nečeše,
uhnízdí v hlavě všichni vrabci?
Je jich tam jako na střeše.

Hašteří se tam, banda ptačí,
sednou mu na nos, na čelo.
Mít vrabčí hnízdo v hlavě stačí,
aby vám bylo veselo.

Jak počítají koťata

Malé kotě, co spí v botě,
touží všemu rozumět:
Spočítám si svoje nohy –
jedna, dvě, tři, čtyři, pět...!

(Malé kotě, které chvátá,
pozná samo za čásek,
že má čtyři – a ta pátá,
že je vlastně ocásek.)

Neříkejte: Hloupé kotě –
umí jenom do pěti...
Copak byste ještě chtěli
po maličkém kotěti?

Čtenářka

Houkla sova Žofie:

Při čtení se užije!

Já čtu knížky ve dne v noci,
ve zdraví i při nemoci.

Toho, kdo je zvědavý,
poučí a pobaví.

Čtu si klidně celou noc,
slova mají velkou moc.

Chcete zmoudřet? Můj ty světe –
otevřete knížku, čtěte!

Přiučte se u sovy.

Já čtu ráda – a co vy?

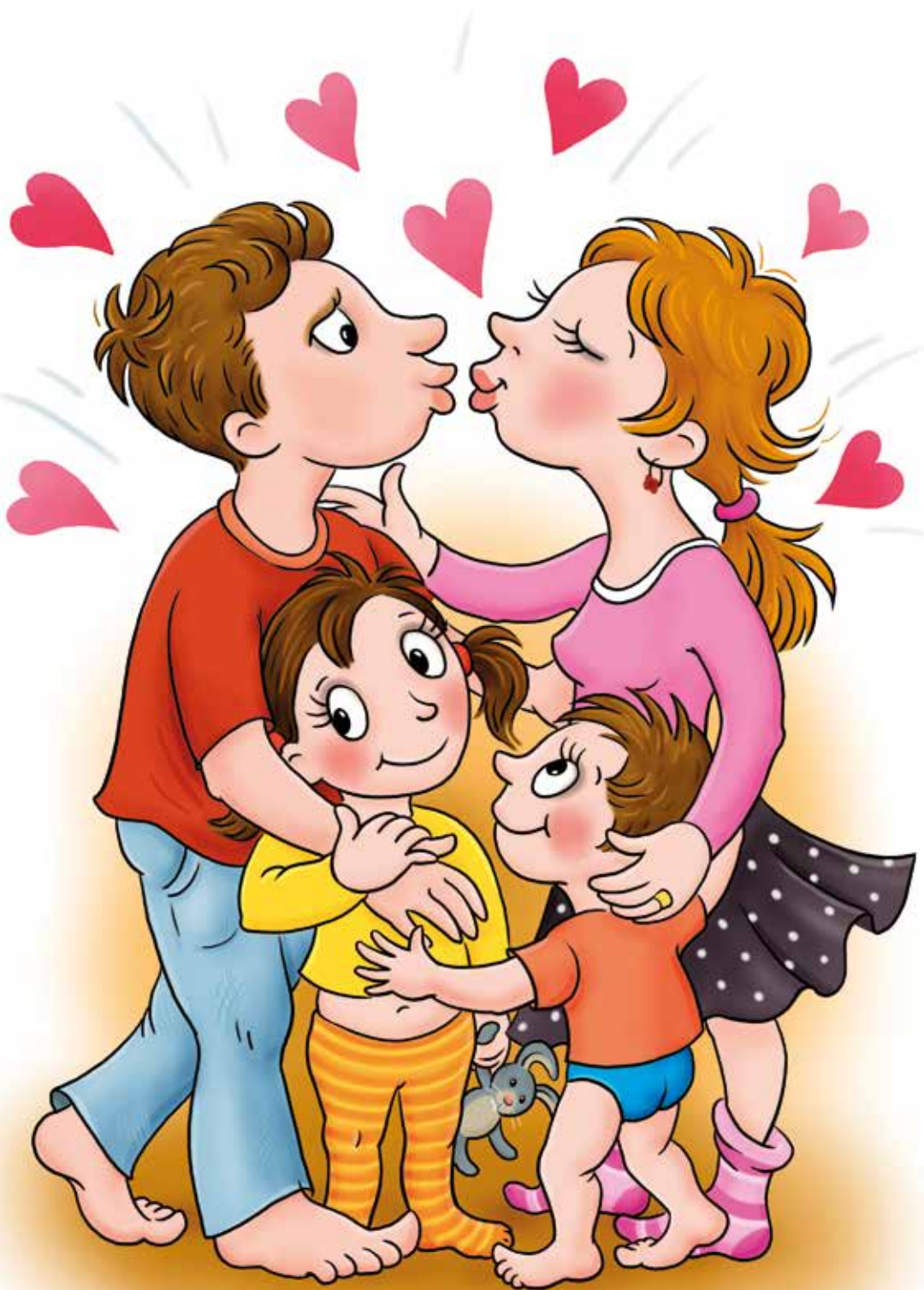
Doma

Člověk je doma tam, kde bydlí,
kde má své místo u stolu,
kde má svou postel a svou židli.
Doma jsou všichni pospolu.

Pes má svou boudu, krtek noru,
zajíc má pelech ve křoví,
vrabčák má hnízdo na javoru.
Doma si všichni vyhoví.

A šnek je doma, ať je, kde je –
svůj dům si nosí na hřbetě.
Ať svítí slunce nebo leje,
je doma všude na světě.

Cesta necesta

Jedna cesta necesta
rozběhla se do města.
Spěchá do luk, do polí,
přeskočila údolí,
chtěla přejít černý les
a v něm bloudí ještě dnes.

Zabloudila v kapradí –
kdopak jí teď poradí?
Zajíci a jeleni?
Žabky v lesním prameni?

Nepoběžím do města,
řekla cesta necesta.
Pročpak bych se vracela?
řekla cesta zvesela.
Nechce se mi nazpátek
od svých přátel zvířátek.